

[Aksel Larsen.]

graden at gøre, og at man ikke paa den Maade kan tage et Erhverv som Helhed og sige, at dette Erhverv gaar godt; man maa se paa det i dets Sammensætning. Og saa vil man for saavel Skibsfartens som Industriens Vedkommende komme til det Resultat, at Ejendomsbesidderne i Erhvervene har det godt, men Arbejderne har det daarligt. Der er i dette Foraar blevet offentliggjort en Mængde Aktieselskabsregnskaber, og det er ugørligt her at citere blot en antagelig Brøkdæl af dem. For ca. 3 Uger siden deklarerede Dampskibsselskabet af 1912 Udbytte. Jeg mindes fra „Berlingske Tidende“s Referat af Generalforsamlingen, at Skibsreder Robberts af lagde en Beretning, som var meget mistroelig — det saa sort ud for Østersøfarten, Konkurrencen var stor og de danske Sømands Krav for glubske —, hvorpaa man uden Diskussion gik over til Regnskabet, der udviste et Overskud paa 50 pCt. af Aktiekapitalen, nemlig 1 867 839 Kr., og efter det kunde man naturligvis med Sindsro og uden at svække Selskabets Økonomi udbetale 15 pCt. i Udbytte eller 600 000 Kr. til de nødstedte Aktionærer. Det er blot et enkelt af vore Dampskibsselskaber, jeg kunde nævne andre, der er værre, f. Eks. Torm, hvis Overskud endog var paa 100 pCt. af Aktiekapitalen — man nøjedes beskedent med at udbetale 20 pCt. til Aktionærerne. Og vender vi Blikket til Industrien, ser vi, at noget lignende er Tilfældet i en hel Række Selskaber. Men Udbyttet svarer ikke til en øget Beskæftigelse eller øgede Lønninger til de paa-gældende Erhvervs Arbejdere; tværtimod, Lønningerne er i Forhold til Prisniveauet sunket med 16 pCt. siden 1931, og saa maa man endda hertil lægge, at et Flertal af Lønningerne netop under Overenskomst-situationen i 1931 blev reduceret med 4—8 pCt. Beskæftigelsen følger ikke med de stigende Udbytter, fordi Rationaliseringen stadig væk gaar videre; man fremstiller flere Varer med mindre Arbejdskraft.

Hele dette Resultat, som man kan læse ud af Aktieselskabernes Regnskaber, de stigende Udbytter, de kæmpemæssige Overskud, er naaet ved den Politik, det ærede Medlem Hr. Krag og hans Parti har været med til at grundlægge, og som de har gennemført i intimt Samarbejde med Regeringen, nemlig Valutapolitikken. En Krone-sænkning medfører naturligvis foruden en vis Prisstigning for Landbrugets Eksportprodukter, at Priserne paa alle de Produkter, der skal indføres, stiger, og dette fører selv-

følgelig til, at de danske Producenter af tilsvarende Produkter sætter deres Priser tilsvarende i Vejret. Og hvis Valutacentralen helt lukker af for de udenlandske Produkter, sætter man jo Priserne paa de danske Produkter endnu højere i Vejret. Og Skibsrederne tjener Penge derved, at den lave Krone med de tilsvarende lavere Lønninger forøger deres Konkurrencedygtighed paa Verdenshavene, det er jo en Selvfølge. Saadan ser altsaa denne Erhvervs politik ud, som Venstre og de Konservative saavel som de to Regeringspartier har knæsat og gennemført. Den har ført til, at Kapitalisterne i alle Erhverv har tjent mægtige Summer, medens Arbejderbefolkningen har maattet betale, og for alle dem, der paa en eller anden Maade er henvist til social Forsorg, er indtraadt nøjagtig de Følger, den højtærede Statsminister forudsagde før Valget i 1932.

Om den fremtidige Krisepolitik synes der jo heller ikke at være saa stor Uenighed. Det er nu en Maanedes Tid siden, Statsministeren holdt en Tale, som skulde være historisk, men ikke blev det, om, at man gjorde klogt i at sove med Bukserne paa. Denne Udtalelse blev slaet meget stærkt op i Regeringspressen, men der var en anden Udtalelse i Statsministerens Tale, som Regeringspressen beskedent undlod at nævne, og som kun den konservative Presse saa vidt mig bekendt kom for Skade at citere. Denne Udtalelse vil jeg gerne med den højtærede Formands Tilladelse gengive. Statsministeren skal have sagt: „Det er muligt, at vi kommer til at foretage forskellige Indgreb, som selvfølgelig vil komme til at gaa ud over os alle; det bliver antagelig nødvendigt at sikre vor Kornproduktion ved hel eller delvis Udelukkelse af udenlandsk Korn; da maa Arbejderne forstaa, at ingen Klasse kan undgaa at bringe Ofre i ynskelige Tider“. Statsministeren profeterer altsaa en Kornordning — vi har ikke set Fænomenet endnu. Jeg ved ikke, om hans Profeti er foraarsaget af Hensyn til det store kornproducerende Landbrug eller eventuelt af Hensyn til Valutsituationen. Statsministeren har ikke udtrykt sig nærmere om det, men Bebudelsen af, at enhver maa være klar til — og han siger det særlig henvendt til Arbejderne — at maatte bringe Ofre, er tydelig nok. Statsministeren er enig i det konservative Krav om en Kornordning, saa maa man undskylde mig, at jeg ikke kan se, hvad der saa principielt skiller de to Partier paa dette Felt. Det samme gælder Stillingen til en Række sociale Spørgsmaal, derunder Overenskomst-